

Derfor er vi nødsaget til at stemme imod begge de to fremsatte dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg bliver nødt til at sige, at når hr. Keld Albrechtsen fremturer med den fortolkning af dagsordenen, må jeg opfatte det som ond vilje, for så langsom plejer hr. Keld Albrechtsen ikke at være.

Hvis hr. Keld Albrechtsen studerer forespørgselsteksten, som hans eget parti har indleveret, vil han se, at den jo ikke går ud på, hvad der skal forhandles om i 1996; den går ud på, hvad man aktuelt kan gøre for at forhindre, at Danmark på væsentlige områder får forringet sine standarder inden for sundhed og miljø. Og dér lægger vi op til, at man skal bruge miljøgarantien, som den er i dag, for det er den, vi har til bl.a. at sikre, at vore standarder ikke bliver forringet, og at vi i øvrigt i alle de sammenstød, vi ser mellem det indre marked og miljø/sundhed, skal prioritere miljø og sundhed højere.

Derudover har vi tre gange, tror jeg, for hr. Keld Albrechtsens skyld fortalt, at det også indebærer, at det for os er helt afgørende, at vi i forhandlingerne op til 1996 får udbygget miljøgarantien på den måde, som vi har skitseret. Det burde være til at forstå for hr. Keld Albrechtsen.

Når det siges, at rammen her lægger op til et nyt nationalt kompromis, er det fuldstændig korrekt forstået. Vi er meget optaget af at få ændret Traktaten i 1996, så miljø bliver prioriteret højere. Og hr. Keld Albrechtsen startede jo debatten med at sige, at det også var Enhedslistens målsætning.

Hr. Keld Albrechtsen har så lynhurtigt dementeret sin egen vilje til at påvirke dansk politik ved at sige, at Østeuropa ikke skal med, og at alle landene skal have lov til at fastlægge også deres lave miljøstandarder. Så er det jo mundsvejr, når man siger, at man vil påvirke processen. Så er det simpelthen at sige, at man har meldt sig ud af den danske politiske virkelighed, og dermed har man objektivt styrket Venstre og De Konservative i det her spil.

Det beklager vi dybt, især fordi vi er i en parlamentarisk situation, hvor Enhedslistens stemmer faktisk var temmelig vigtige. Men man må nu konstatere, at Enhedslistens stemmer trækker til højre i dansk EU-politik.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo ved at være sent på dagen; vi har diskuteret i mange timer, eller nogle har i hvert fald haft meget travlt med at diskutere, og det kan være svært at finde på nye vinkler på denne debat. Efter at have overværet SF's og Enhedslistens heftige skænderier, må man nok sige, at det har været det mest underholdende ved denne her debat.

Fra Det Radikale Venstres side er vi helt indforstået med, at Maastricht-Traktaten med dens miljøregler, og yderligere flertalsafgørelser er et klart fremskridt. I 1986 fik vi det indre marked; det var kræfternes frie spil, og dem kan man så synes om, hvad man vil, men i hvert fald var der ingen muligheder for at regulere med hensyn til miljø, forbrugerinteresser, sundhedsstandarder osv.

Det kom så senere, og vi opfatter det klart som et fremskridt, at man kan bruge flertalsafgørelser på disse områder. Men vi bruger jo ikke altid reglerne, som de kan bruges. Der er også nævnt flere eksempler på det her i dag. Der har været Fazer-sagen, der har været andre sager, hvor man siger, at det ikke er reglerens skyld, at sagerne er forløbet, som de er; det har været vores egen skyld.

Reglerne kan godt laves bedre. Det har der været flere forslag til her i dag, og dem vil vi da gerne være med til at kigge på i fremtiden. Reglerne kan godt gøres bedre, men vi kan jo også udstyre os selv, vore politikere og vore kolleger med noget mere ryggrad i de sager, som skal afgøres, og hvor vi skal gå imod visse meget magtfulde dele af dansk erhvervsliv, som ønsker, at de skal have særregler, som måske ikke efter vores mening stemmer overens med sundhedsreglerne og miljøreglerne.

Det er helt oplagt efter diskussionen i dag, at Enhedslisten som princip er imod flertalsafgørelser. Det er et synspunkt, man kan have, og det er et synspunkt, som Det Radikale Venstre er helt uenig i. Vi er for flertalsafgørelser, og vi bryder os ikke om den mistænkeliggørelse af partnerne i EU, som Enhedslisten flere gange har gjort sig til talsmand for her i dag.

Grænseoverskridende problemer skal løses ved grænseoverskridende samarbejde, og hvis man fastholder enstemmighed som princip i alle sager, også i miljøsager f.eks., kommer man ikke ud af stedet. Der er masser af eksempler på, at enstemmighedsafgørelser trækker ud og ikke kan løse problemerne, og så er det i virkeligheden det modsatte synspunkt, man hylder, når